

HET PROBLEEM VAN DE MODERNE JEUGD

24 september 1954.

Goedenavond vrienden

Na de gebruikelijke wekelijkse uiteenzetting waarbij wordt medegedeeld dat ook zij niet alwetend zijn, fouten kunnen maken en het dus noodzakelijk is zelf na te denken en bij twijfel op- of aanmerking te maken, vervolgt de intelligentie: maar nu heb ik nog wat anders te vertellen. Zoals u weet zijn wij de vorige week begonnen met een reeks van lezingen die zich speciaal met deze moderne tijd bezig houdt, de tijd waarin we nu leven, en wij hebben suggesties gevraagd, die ons, voor een deel althans, nog niet bereikt hebben. Maar de volgende problemen zullen in de komende weken door ons nader beschouwd worden. Allereerst voor hedenavond "het jeugdprobleem". Dan waarschijnlijk de volgende week het probleem "de vrouw in de moderne samenleving" daaraan gekoppeld een kleine beschouwing over problemen van vrouwenoverschot etc. Daarop zal waarschijnlijk volgen een beschouwing over de godsdienstige verhoudingen in deze moderne wereld, zodat we althans voor enkele weken zeker weten dat er ons onderwerpen, niet uit ons maar uit uw gedachten geboren, ter beschikking staan die belangwekkend genoeg kunnen zijn. Heeft u verdere suggesties, u kunt die altijd mededelen aan het bestuur, ofschoon om eerlijk te zijn, deze suggesties, die ik op het ogenblik dan als onderwerp u reeds heb voorgelegd voor de komende tijd, uit uw gedachten werden opgenomen en niet ons in schriftelijke vorm bereikten. Ik hoop dat u daarmee genoeg wilt nemen, bent u het om enigerlei reden niet eens met onderwerpen die behandeld zullen worden of vindt u dat er een aanvulling bij hoort, het is aan u om dit te zeggen.

En nu zou ik graag willen gaan spreken over het onderwerp van deze avond, zoals reeds gezegd, "het probleem van de moderne jeugd". Wanneer wij in deze wereld op het ogenblik zien de houding die de jeugd aanneemt t.o.v. werken en werkzaamheden van de volwassenen, dan ontdekken wij een vaak ontstellend gemis aan verantwoordelijkheid, een sterke dramatisering van de eigen persoonlijkheid, vaak in ongunstige zin, een verwerpen van geloof en een vaak ontbreken van gerichte ambities. Dit is natuurlijk een algemeen overzicht en heeft geen betrekking op speciale persoonlijkheden, maar we mogen toch wel even nagaan, hoe komt het dat de jeugd van vandaag - daarmee bedoel ik de jongeren vanaf één jaar tot ongeveer twintig jaar - in deze wereld zo heel anders staan dan men eigenlijk dit graag zou zien, want de jeugd vindt toch haar weg wel, daar zijn we allemaal van overtuigd, maar de problemen die ze juist in deze jaren de mensheid voorlegt die moeten een geestelijke achtergrond hebben, en ik wil proberen om deze geestelijke achtergrond aan u duidelijk te maken.

De jeugd van 1 tot 20 jaar is geboren kort voor, in, ofwel na de tweede wereldoorlog. Deze kinderen hebben dus in de periode van grootse sensitiviteit juist één van de sterkste conflicten meegemaakt op deze wereld. Nu is opvallend dat op het ogenblik praktisch elke ideologie strijdbaar is. Er is geen enkel ideaal dat tracht zichzelf langs de weg van de geleidelijkheid te verwezenlijken, maar praktisch elke groep heeft op enigerlei wijze de strijd ingeschakeld als zeer belangrijk voor het vervullen van de gestelde doelen. Dit brengt met zich mee dat de strijdvaardigheid voor de jeugd het meest bewonderenswaardig is. Wat is nu een kenteken geweest van de strijd juist in deze laatste jaren? En daarmee bedoel ik dan de jaren van 1940 tot heden. Strijd in het verborgene, kwesties waarbij sabotage en spionage als heldenstukjes op de voorgrond treden, kwesties waarbij daden die in een normale maatschappij roof, moord heten, eigenlijk genoemd worden ook patriotisme etc. En nu weten we wel dat de beweegredenen die tot dergelijke handelingen van de volwassenen hebben geleid, vooral in de oorlogsjaren, zeker niet baatzuchtig en zelfzuchtig waren, maar dat neemt niet weg dat de jeugd niet in staat is het verschil te maken tussen een onzelfzuchtige sabotageactie in oorlogstijd en een sabotage in vreedstijd, zodat op het ogenblik een groot gedeelte van de wereld, en zeker in Europa en de Ver. Staten, maait wat gezaaid werd in de dagen van intense propaganda, de oorlog. Verder bleek wel zeer sterk, juist in deze oorlogstijd, dat een religieuze

verbondenheid in belangengemeenschap kon bestaan en dat daarvoor tijdelijk alle ideologische geschillen terzijde werden gelegd. Later leefden die weer op, maar de jeugd dit ziende zegt: "Wat heb ik eraan, wanneer een ideaal nu eenmaal bestaat, wanneer dit de richting is, dan kan ik daar niet vanaf stappen, ook niet wanneer de stoffelijke omstandigheden benard zijn, deze dingen zijn koehandel, daar behoef ik me niet aan gebonden te houden". En ze speelt haar dromerige spelletje van struikroverij, van politieagentje, ze gaat kort en goed haar eigen weg en dit leidt in veel landen tot een soort gangsterdom. Wij kennen bepaalde groepen rowdies (ruwe, onaangepaste personen; Red.) bv. in Engeland, die naast allerhande excessen van andere aard, gewelddadigheden tot een van de grote, laten we zeggen, punten van hun bestaan maken en wel georganiseerde gewelddadigheden. Wij zien het probleem van jeugdmisdadigheid toenemen in de Ver. Staten, in Frankrijk, in Duitsland, maar evenzeer in Nederland en België.

Er is dus ergens iets mis gegaan, de jeugd heeft geen houvast meer. De jeugd gelooft niet meer aan een geloof dat, waar het nodig is handelt en desnoods een steekje laat vallen voorlopig omdat de stoffelijke belangen dit vragen, de jeugd vertrouwt geen politieke partij die koehandel pleegt om daardoor aan het gezag of aan het bestuur te kunnen blijven, ze heeft geen interesse in mensen die omkoopbaar zijn en vaak nog erger dan dat, handelingen plegen om een bescherming van de Staat, waarbij die Staat dan later probeert het uitkomen van dergelijke schandalen te verhinderen en te belemmeren. En het is nu zo, dat juist deze problemen in de naoorlogse jaren naar voren werden geschoven.

De jeugd heeft dus maar weinig vertrouwen in de regering en beschouwt die hoogstens als iets waar je eisen aan moet stellen. De jeugd heeft weinig vertrouwen in de politiek, omdat ze overtuigd is dat, wanneer het voordelig is, ze toch verraden en verkocht wordt. De jeugd heeft weinig interesse in eerlijk werk, "want in de oorlogsjaren", zo zeggen ze, "toen was het toch een heldendaad om te stelen en te roven en daar zelf van te leven, waarom zouden wij dat niet mogen?" De jeugd heeft geen eerbied voor andermans eigendom, "want", zo zegt zij, "vroeger mocht dat toch ook in de oorlog, als je in de oorlog een ruit ingooide was je een knappe jongen, waarom zou ik het vandaag de dag niet doen?" Daarbij komt nog iets anders, een probleem dat ook alweer in de verschillende landen op de voorgrond is gekomen. Overal rijzen de verbodsbepalingen uit de grond: verboden te lopen, verboden te wandelen, verboden balspel te spelen, verboden te vliegeren, noemt u maar op, allemaal van die verbodsbepalingen die juist de jeugd vaak treft. Voor de jeugd is geen plaats meer op de straat want daar eist het verkeer de ruimte op, een werkelijk spel een sportief spel kan slechts enkele malen gespeeld worden en dan over het algemeen nog op onvolledige wijze. Deskundige leiding is te weinig aanwezig in landen bv. ook Nederland, België, Duitsland en Frankrijk. Waar wel deskundige leiding aanwezig is, als in de Ver. Staten en ook in een groot deel van Engeland, komen vaak financiële kwesties meer om de hoek kijken en wordt het prestige maar al te vaak door de persoonlijke kracht van een jong mens bepaald.

Dat is natuurlijk, niet iets waarmee je kunt verwachten dat uiteindelijk de wereld beter wordt. We zouden nog verder kunnen gaan, we zouden kunnen spreken over alle psychologische problemen, maar ik geloof dat we alleen maar de poging van de ouderen om té psychologisch de kinderen te benaderen, nog even onder de loep moeten nemen.

Vroeger was het zo: wanneer een kind iets gedaan had, kreeg het straf. Tegenwoordig proberen de ouders uit te vissen, en de leraren evenzeer, waardoor het kind zo is, en vergeten maar al te vaak dat ze in hun zachtzinnigheid, in hun begrijpen, de jeugd de rechten in handen geven. En deze jeugd heeft zeer zeker niet dezelfde gedachte omtrent opvoeding als de ouderen hebben, maar als ze moeten leven in de wereld die deze ouderen hun achterlaten, moeten ze daarvoor opgevoed zijn, zodat ook hier weer een probleem werd geschapen dat nadelig werkte op de jeugd zelf, daar zij een gebrek aan zelfbeheersing in de hand werkte en in een grote vertroeteling en tegemoetkoming van de ouderen gedurende de eerste levensjaren, voor diegenen die eenmaal onttrokken worden aan de geborgenheid aan school en ouderlijk huis, een harde reeks teleurstellingen bereid houden. Nu moet daar iets tegen worden gedaan, dat zult u met me eens zijn. Maar wat? Ik zou willen zeggen: in de eerste plaats moet de jeugd leren dat de ouderen eerlijk zijn, dat de ouderen hun woord houden, dat ze niet zomaar eventjes een leugentje om bestwil spreken en dat ze niet meewaaien met alle winden omwille van het toevallig voordeel. Dus in de eerste plaats een rechtvaardiger en mijnentwege ook rechtzinnige levenswijze van de ouderen, een openlijk aanvaarden van de problemen van het leven en geen verdoezelende feiten onder een quasi deugzaamheid.

Maar het tweede punt: die jeugd die heeft een houvast nodig, die jeugd heeft een hele hoop problemen en daar denkt ze over na en daar worstelt ze mee, maar de wereld van vandaag de dag die kan ze eigenlijk daar geen uitkomst geven. Die wereld die heeft er een hele serie gestandaardiseerde formules, van Plato af tot de laatste filosofen toe.

Maar per slot van rekening, wat heeft die jonge mens eraan dat Zarathoestra in zijn overpeinzingen eens volgens Nietzsche dit of dat gezegd heeft, of dat de heilige Thomas van Aquino dat heeft neergeschreven. Die jeugd vraagt niet om theorieën of citaten, die vraagt om een werkelijkheid. Die jeugd die vraagt niet om verhandelingen over wat misschien eens werkelijkheid zou kunnen worden, maar iets wat op het ogenblik, nu, heden, te realiseren is.

En daar mankeert het ook weer aan, de geestelijke achtergrond is vaak te vaag. Wij zien dit zelfs in kerken die sterk georganiseerd zijn, waar de pogingen tot organisatie van de jeugd uitlopen soms op een dictatoriaal beperken van de eigen onderzoekslust die nu eenmaal de jeugd eigen is. Hierdoor wordt de jeugd afkerig gemaakt, hierdoor komt de jeugd langzamerhand tot een "de hand lichten met die dingen, nou ja, ze zeggen dat allemaal wel en ik geloof het ook wel, maar nu ja, ik ga toch mijn eigen gang maar". Er moet dus een geestelijk reveil zijn dat speciaal tot de jeugd spreekt.

En hoe kunnen wij ons dit filosofisch voorstellen? Ach, wel nee, de jeugd denkt wel na, maar de vaak spitsvondige gedachtegang van de filosofen is toch voor de jeugd over het algemeen wat te zware kost. Dat gaat te ver, enkelingen kunnen dat volgen, maar dat worden toch wel mensen die een levensrichting vinden voor zichzelf. Juist degenen die dat niet kunnen - en dat is de meerderheid - die moet iets gegeven worden wat praktisch te verwerklijken is, dat zo mogelijk reële resultaten oplevert in deze wereld en dat bovendien een antwoord geeft op de vele vragen die bestaan. Het is niet voor niets dat de jeugd vandaag de dag droomt over of de oude rovers en kapers ofwel over de mensen die de ruimte ingaan en daar fantastische avonturen beleven. De jeugd wil vluchten uit deze dingen, ze wil een houvast hebben en hoe dat kan haar niet schelen. Dan moeten we tegen die ouderen zeggen, en dus ook tegen u, mijn vrienden; wij moeten deze jeugd houvast geven. En wat is nu één van de dingen die je het snelste en het eerste ziet? De Wet van oorzaak en gevolg. Oorzaak en gevolg dat is iets wat onmiddellijk te demonstreren is en waar niet de een of andere gymnasiast cynisch bij op kan merken later: nu ja, quod erat demonstrandum (wat te bewijzen was; Red.), dat zou nog te bewijzen zijn. Oorzaak en gevolg toont zich in de kleine dingen onmiddellijk aan, is in de grote (dingen) uit de historie te herleiden, kortom, dat is een wetmatigheid waar je inderdaad rekening mee kunt houden en waardoor je ook reeds resultaten kunt krijgen in betrekkelijk korte tijd, op zeer korte termijn soms.

Dan een tweede. De jeugd vraagt: hoe komen wij terecht is deze verwarde wereld, waarom wij? U denkt misschien dat die vraag niet veel wordt gesteld, maar u moest ze horen die kinderen die zeggen: nu ja, ze hebben ons toch de wereld ingetrapt, dan moeten ze maar voor ons zorgen ook. De opgeschoten jongens die denken dat vaak, die zeggen dat; ze zeggen tegen de ouders: "Wat gaat het jullie aan, jullie hebben me op de wereld gebracht en het was toch jullie plezier? Nu wil ik mijn eigen weg gaan, ik ga zoals ik wil." En ze houden geen rekening meer met die anderen. Denkt u niet dat dit zomaar een bijkomstig verschijnsel is dat zo hier en daar voorkomt, het is het algemeen verschijnsel van deze wereld.

Deze jongelui moeten dus iets hebben waardoor ze weten waarom. Ik zou zeggen: leer ze niet alleen maar de slaperige aanvaarding van "nu ja, dat is de wil des Heren" zonder meer, maar probeer ze duidelijk te maken dat in een reeks van ontwikkelingen hun geest uiteindelijk bereid werd gemaakt om op te treden op deze aarde en dat zij door deze reeks van ontwikkelingen bepaald werden in deze tijd en dat ze verder zullen gaan. Spreek tegen de jeugd niet over een eeuwig leven waar je op zilveren ezeltjes op gouden straten kunt rijden etc. De jeugd is maar al te zeer geneigd om dat een "zoethoudertje" te noemen of om het helemaal te verwerpen als een sprookje van de oudjes die een beetje kinds zijn. Geef ze daarvoor een werkelijkheid, een voortbestaan: "Zeker, je bestaat verder, kind, en als je verder zult bestaan dan moet je niet denken dat je verandert, je blijft jezelf gelijk, je blijft wat je bent. Als je goed bent geweest hier, dan zul je daar goed zijn, als je slecht bent geweest hier, dan zul je daar slecht zijn, maar je kunt daar verder gaan." Ik zou dus haast willen zeggen: wij moeten aan deze jeugd, verborgen zo mogelijk in de vele religieuze vormen die van huis uit een sterke milieubinding vormen, iets brengen van de waarheid die het spiritualisme al zolang erkend heeft, een waarheid die de Oosterse filosofen al zolang kennen, iets van de geheimen die op het ogenblik door zo veel esoterische genootschappen worden uitgedragen.

En doe dat niet in het klein, doe dat niet met een voorzichtigheid "ze moeten eerst volwassen zijn", laat die jongelui heel rustig wanneer ze 5 - 6 jaar zijn, op een eenvoudige en simpele wijze met juist deze wijsheid kennis maken, laat ze begrijpen dat er een hele consequentie vastzit aan een kleine handeling als bv. het ingooien van een ruitje, nietwaar, of het geven van een trap aan een vriendje. Leer ze eenvoudig te zien dat ze zelf verantwoordelijk zijn voor alles wat er gebeurt, en dat kan wanneer ze 7 - 8 jaar geworden zijn, reeds gebeuren. Dan ontwakken ze, wanneer eenmaal de puberteit begint, tot een werkelijke verantwoordelijkheid, dan beseffen ze dat ze een taal hebben in de wereld en nog meer. Deze wereld is verward door vrees en angst en nood. Leer deze kinderen om niet te vrezen, zeg tegen hen: wat er ook gebeurt, of nu de communisten de wereld gaan regeren of dat de democraten het blijven doen, of die wereld katholiek of heidens wordt, mensen blijven we allemaal. En wanneer wij in onszelf de goedheid, die wij zo graag menselijkheid noemen, weten uit te dragen in het leven, dan behoeven we niet te vrezen voor atoombommen, dan behoeven we niet te vrezen voor dictatuur, want dan zullen al deze machten langzaam sterven, het is onze kracht om goed te zijn. Als je daar nu zo'n mens van weet te overtuigen - en dat is mogelijk - dan kun je deze jonge mens daardoor nog steun geven, een steun waardoor ze niet meer langs de straten lummelen, een steun waardoor ze een andere bezigheid gaan zoeken dan het lastigvallen van de meisjes, een andere bezigheid dan het op roof uitgaan of het detectifje spelen, dan behoeven ze niet meer te dromen van de reis die ze eens naar Mars gaan maken, omdat ze in deze wereld iets te doen hebben, een taak, omdat ze niet meer behoeven te vluchten uit een wereld die voor hen schijnbaar geen ruimte meer heeft. Meer nog, de jeugd heeft een groot voorstellingsvermogen en de wereld heeft zoveel rijke en grote beloften. Laten wij vooral niet blijven in de opvoeding van de jeugd, wanneer het enigszins te vermijden is, bij dat sombere $1+1 = 2$ alleen, a-b-c, Aap, Noot, Mies.

Op het ogenblik zijn het kinderen van 4 à 5 jaar, wanneer we die waarnemen dan ontdekken we dat ze een zekere technische kennis dragen, ze kennen de automerken op de straat en ze zien wat voor vliegtuigen er in de lucht zijn. Die kinderen hebben heus een begripsvermogen en een voorstellingsvermogen dat verder kan gaan. Geef de jeugd, vooral de jeugd, inzage in de modernste bereikingen van de techniek, laat ze niet dromen over dingen die misschien later werkelijkheid worden, vertel ze ook wat er vandaag de dag wordt gedaan, wat men op het ogenblik doet om het wereld-voedselprobleem op te lossen, vertel ze wat de economie van de wereld is, vertel ze wat voor politieke spanningen en moeilijkheden er bestaan, maar vertel ze ook hoeveel mensen in onzelfzuchtigheid de wereld dienen, gaan naar alle plaatsen waar rampen zijn - overal waar wat gebeurd is, daar is de hulp bij de hand van de mens - leer ze een inzicht te krijgen in de samenwerkingspogingen die overal worden gedaan, behandel niet de vaderlandse geschiedenis in de zin van "en in het jaar 100 voor Christus komen de Batavieren in ons land". Dat ze het weten dat is goed, ga er vluchtig overheen, opdat ze een beeld hebben, maar wat hebben ze eraan wanneer ze weten wanneer de slag bij Nieuwpoort was, dat is voorbij. Maar dat ze weten wat vandaag de UNO betekent, waarom die E.E.G. gestrand is, dat ze weten waarom er in Korea gevochten is, dat ze weten wat de problemen van Azië zijn vandaag en waarom er opstand is in Algiers en Tunis, leer ze dat begrijpen, dat zijn de problemen waar ze vandaag mee werken. Wordt actueel, dring de jeugd niet in haar opvoeding terug in de oude gezapigheid van lang verstofte en vergeelde feiten, laat ze leven in de dag.

En dan: wees niet te zoetelijk voor ze, overlaad ze niet met grote hoeveelheden huiswerk, want dat heeft geen zin, maar geef ze een bepaalde sterke taak en laat ze die afmaken, voor mijn part persoonlijk. Geef ze naast die taak als lering een tweede taak in het dagelijks leven, al is het maar dat ze de schoenen moeten poetsen of dat ze de hond uit moeten laten, al is het maar alleen dat ze eventjes bij buurman de krant moeten gaan halen of brengen - ik weet niet hoe dat tegenwoordig is maar geef ze een taak waarvoor zij persoonlijk verantwoordelijk zijn, waaraan ze niet worden herinnerd, maar waar ze de consequenties van voelen wanneer ze het vergeten, leer ze discipline. Laat de jeugd rustig deelnemen aan de gemakkelikheden van uw tijd. Het is dwaasheid om te zeggen: een kind is te jong om naar de bioscoop te gaan. Per slot van rekening, daar worden ze toch wel mee begiftigd, is het niet door wat ze zelf (ervaren), dan is het door wat vriendjes en vriendinnetjes ervan vertellen. Maar probeer ze in te doen zien wat een film eigenlijk is, probeer ze in te doen zien wat een beeldroman is, dat dit eigenlijk een waanzinnige vlucht is waarbij men alle werkelijkheden verdraait en verwingt, opdat toch niemand zich eraan zal stoten en ieder, zich vereenzelvigd met de hoofdpersoon

hebbende, zal kunnen genieten van een zeker machtsgevoel of sadisme of weet ik wat. Dat kan. Zegt u niet dat dit onmogelijk is, het kan, de jeugd heeft op het ogenblik het begripsvermogen daarvoor.

De verstandelijke ontwikkeling van de jeugd van deze jaren is zo groot en haar capaciteit om bepaalde feiten in zich op te nemen en te verwerken is zo groot, dat ze zelfs bij diegenen die slechts twee geslachten geleden geboren werden, ongeveer 100% aan capaciteit verschillen. Onderschat de jeugd niet en leer de jeugd discipline en zelfbeheersing, geef de jeugd iets om voor te leven. En wanneer ik dat zo allemaal vertel, dan kan ik zo voelen dat er hier en daar erg goedkeurend wordt geknikt, zoets van "ja, dat is zo". Inderdaad, het is zo, en de wereld heeft er boeken over volgeschreven en de wereld heeft allerhande imbeciele experimenten op dit gebied geprobeerd, experimenten waarbij de ouderen dan uiteindelijk hun eigen waardigheid toch nog hoog kunnen houden. Nee, wanneer de ouderen, wanneer de volwassenen hun taak tegenover de jeugd begrijpen, dan moeten ze niet verbloemen waar ze stomiteiten en fouten uit hebben gehaald, dan moeten ze daar eerlijk voor uitkomen, recht door zee en zeggen: kijk, kinderen, daar hebben wij gefaald en daarom kwam het dat we faalden, doen jullie het beter. Dan krijgt men inderdaad een jeugd die gaat leven in deze wereld, die haar belangstelling niet alleen meer richt op het soldaatje-spelen, het liggen achter een machinegeweer of misschien andere geniepigheden, dan raakt de romantiek van het rovertje-spelen op de achtergrond, dan komen er nieuwe en betere impulsen.

En dan, dood vooral de jeugd niet, vooral die oudere jeugd, door ze te dwingen in een voortdurende eentonigheid zonder bereiking voortdurend maar weer hetzelfde te doen. Een jong mens van een jaar of 18 - 20 in een fabriek, dat betekent vaak geestelijke moord, want in de eentonigheid van het leven gaat de scheppingsdrang van de mens verloren, er is geen bevrediging in de arbeid, de arbeid wordt tot een last die je zo gauw mogelijk af wilt schudden, en dat mag nooit gebeuren. Dus behoef je niet van de jeugd te vragen of ze vrijwillig een eventjes door blijft werken, dat is onzin, maar we mogen toch wel proberen het zo te regelen dat, wanneer ze iets doet, ze er met hart en ziel bij kan zijn, dat het niet alleen maar is "ik moet mijn kost verdienen", of "ik wil wat geld hebben om kousen te kopen", zoals het bij sommige dametjes tegenwoordig is. Laat de kinderen deelnemen aan uw volwassen leven, bescherm ze niet, maar probeer ook niet uw eigen fouten goed te praten, spreek ze over oorzaak en gevolg, illustreer aan uw eigen leven, aan het leven van anderen dat dit inderdaad de grote Wet is en dat niemand daaraan ontkomt en vertel dan daarbij dat het leven verdergaat, het leven verdergaat als een voortzetting. Waarbij heus geen enkele genade en verlossing en doop in het bloed etc. betekent dat je nu plotseling alles verwerft wat je tot nog toe niet had, dat de mens bevrijd kan worden zeker door de steun en de Geestelijke Krachten van de Groten en Grootsten, maar dat de mens zeer zeker zelf zal moeten werken en uiteindelijk zelf presteren, wil hij wat zijn, en de jeugd wil graag wat zijn en daarom zal ze dan ook werkelijk wat presteren. Wanneer u daar iets op te zeggen heeft, vrienden, ben ik tot uw dienst, alleen over dit onderwerp.

Vraag: Ja, mag ik misschien wat vragen? Ik hoop dat ik me duidelijk uit kan drukken. Het is n.l. zo: Ik zou me graag tegenover mijn kinderen ook positief uiten en ik overtuig ze wat u daarnet noemde "het politieke leven", ik zeg ze dat ze zich enthousiast moeten gedragen voor dit of dat, maar bij mijzelf heb ik het gevoel, en misschien meerderen ook, dat wijzelf in het duister leven. Want bv. de geheime diplomatie die bestaat ook heden ten dage.

Antwoord: Inderdaad.

Vraag: De geheime verdragen en even zo vele geheime clausules, dat weet ook geen mens, dus hoe kan ik nu eigenlijk positief spreken, terwijl ik.... (niet te verstaan).

Antwoord: Dan kunt u positief spreken in deze zin, dan zegt u tegen de kinderen: "Kijk eens, alles wat er officieel gebazeld en gekletst wordt in de naam van de politiek, dat is in veel gevallen alleen maar humbug of een verbergen van de werkelijkheid. Ik, die daar toch al een hele tijd mee moet leven, ik voel ook dat hier de zaak niet zuiver, niet eerlijk is. Met dergelijke dingen moet je je niet laten bedriegen, blijf onafhankelijk en zelfstandig en kies alleen datgene wat daadwerkelijk bewijst goed te zijn, steunende voor mijn part vandaag de één en morgen de andere partij, wanneer ze maar iets werkelijk goeds presteert". Dan is het wel positief wat u zegt en dan bekent u erbij, ik heb gefaald, ik heb dat anders gezien met al die politiek en die

dingen en ik heb mijn neus gestoten, niet één keer maar meer keren en nu uiteindelijk weet ik: ik kan er ook niets aan doen. En wanneer u dat zegt, dan zullen die kinderen u daarom respecteren en ze zullen u heus niet voor een domoor houden, weest u daar niet bang voor, maar ze zullen de consequenties daaruit trekken voor zichzelf en dus afgaan niet meer op het woord maar op de daadwerkelijke prestaties. Begrijpt u?

Reactie: Ja.

Speker: Dus op deze wijze kunt u toch zeer positief optreden. Ik heb toch al gezegd: wees eerlijk, eerlijk zijn tegenover uw kinderen, juist ook omtrent uw eigen levensproblemen, dat is het beste wat u voor ze kunt doen. Niet proberen elk steentje van hun pad te halen, dat is niet nodig, als ze struikelen, help ze opstaan, maar meer niet. Maar laat ze zien waar u gestruikeld bent en waarom. Ja, nu weet ik wel, dat dit pedagogisch voor velen onaanvaardbaar zal zijn, maar toch is dat de enige weg. Alleen wanneer de jonge mens kan zien waarom de ouderen gefaald hebben, kan hij vermijden dezelfde fouten te maken en zal hij dit ook inderdaad kunnen doen en volbrengen uiteindelijk. Maar zolang als de wereld probeert goed te praten voor zichzelf en zichzelf bedrinkt, zoals dat vaak gaat, in een roes van woorden, ondergaat in de vaak snorkende termen van de oratoren zonder één moment daaruit zelf een daadwerkelijke consequentie te trekken voor eigen leven en bestaan, dan komen we niet verder. En voor de jeugd wordt het precies hetzelfde. De jeugd op het ogenblik wordt ook weer geboeid door allerhande oratoren, door de mensen die praten, praten, praten en de jeugd die gelooft ook aan een ideaal, gelooft op precies dezelfde wijze als velen van u misschien geloven en dat ideaal wordt dadelijk ook weer in puin getrapt. En dat is niet nodig, dat hoeft niet. Wanneer u eerlijk bekent waarom u gefaald hebt in uw leven, dan weten de kinderen dat en dan kunnen ze daar rekening mee houden, vooral de oudere kinderen. En dan zullen ze zeker de harmonie en het geluk kennen die u misschien na veel strijd hebt veroverd. Ik hoop dat u dit als voldoende antwoord beschouwt. Zo niet, dan zal ik er graag verder op doorgaan.

Reactie: Nee, ik dank u wel.

Spreeker: Over dit onderwerp niets meer te zeggen, vrienden? Dan ga ik het woord overgeven aan de tweede spreker van deze avond. Ik dank u voor uw aandacht.

LUCIFER

Goedenavond vrienden.

Wij zullen dan een onderwerp naar uw eigen keuze behandelen en ik ben zeer benieuwd om wederom te vernemen wat dat deze keer zal zijn.

Vraag: Eduard Schuré schrijft in één van zijn werken: Christus is de ware Lucifer. Zou u uw visie willen geven over de Luciferfiguur, die in veel scheppingslegenden zo'n grote plaats inneemt? Welke betekenis heeft deze personificatie in het scheppingsgebeuren en welke functie vervult deze kracht nu nog in ons mensenbestaan?

Antwoord: Ik dacht dat we dat al besproken hadden.

Reactie: De vorige keer is er gezegd door de intelligentie die dit behandelde, dit is belangrijk genoeg voor een onderwerp, geeft u dit dan eens op als onderwerp i.p.v. als vraag. Hij heeft er toen wel kort zijn antwoord op gegeven en verder deze opmerking erbij geplaatst. Maar zijn er andere onderwerpen die u op het ogenblik liever ...

Spreeker: Nu ja, het is geen bezwaar, tenzij natuurlijk de hele zaal hier in gloeiend protest zegt: nee, we willen een ander onderwerp. Want het is inderdaad wel een materie waar veel over te zeggen is, maar de stelling kwam mij zodanig bekend voor, dat ik het gewenst achtte om daar eerst even op te wijzen dat het inderdaad reeds belicht en behandeld is.

Wanneer wij spreken over de Lucifer-figuur, dan moeten we ons heel goed realiseren dat die figuur onder verschillende benamingen praktisch overal voorkomt. Lucifer is het principe van het duister dat uit het licht geboren wordt. Wij zien bv. deze verpersoonlijking van die kracht optreden bij de Egyptenaren als Seth, Seth de god van het duister die Osiris, de zoon van het licht doodt en toch niet doden kan, Seth die voortdurende aanvallen doet op Amon-Ré wanneer hij met zijn zonneboot vaart gedurende de nacht door de onderwereld. Wij zien ditzelfde

principe bij de oude Azteken, waar ook wederom bepaalde goden de duisternis beheersen, en om die allemaal op te noemen zou het nog wel wat te ver leiden. Maar het eigenaardige is dat al deze Lucifer-figuren - zo mogen we ze wel noemen - één ding gemeen hebben: zij zijn allen geboren uit het licht en oorspronkelijke Kinderen des Lichts, zij zijn a.h.w. broeders van de Lichtende Goden, maar ja, je zou kunnen zeggen: ze zijn op het verkeerde pad geraakt.

Nu komt daar dus al direct naar voren dat deze Krachten moeten worden gezien als een soort twee-eenheid, twee uitingen van één Macht, anders kan het niet, want hier staat de lichtende figuur en daar staat de duistere. In de Bijbel is dat Michaël tegenover Lucifer uiteindelijk. Vandaar de slag die geleverd wordt. Nu is deze slag tussen Licht en duister weer heel aardig te koppelen aan bepaalde oude legenden, legenden die we vinden in Atlantis, vinden in sommige oude verhalen van de Brahmanen en mogelijk ook elders en dat is n.l. dit:

Toen het Licht geboren werd had het een Broeder en deze twee verdeelden het Rijk onder elkaar. En nu was het Licht een zeer klein deel van deze aarde, die toen nog leeg en modderig was, toegewezen. De rest behoorde aan de andere broer. Nu offerde die ene broer - en dan ziet u meteen een vergelijking met Kaïn en Abel ook nog weer naar voren komen - die offerde aan God en kreeg daardoor het gehele aardrijk toegekend. De ander vond dat onrechtvaardig, wierp het Licht uit zijn Rijk en sindsdien is er een voortdurende strijd tussen Licht en duister. Lucifer is dus eigenlijk het duister en hij wordt het duister juist omdat hij, Kind des Lichts, zich miskend voelt in de gelijke waardering van de dingen. Lucifer is de drang naar kennis, naar bereiking, waar de tegenpool over het algemeen de gezapige handhaving van het bestaande is, het zich laten gaan. In beginsel gezegd: Lucifer is de wilskracht die tot zelfstandige bereiking voert. Wij zien dit ook weer in de paradijsmythe of - legende naar voren komen en ik zal zo dadelijk hopelijk nog tijd hebben om ook bepaalde andere voorbeelden aan te halen.

Het is de duivel ofwel Lucifer, of één van zijn goden in sommige legenden, die uiteindelijk als slang - zeer eigenaardig dat hier de slang wordt gekozen als symbool, want we kennen ook het symbool van de heilige slang, dat ook erg veel voorkomt - die op een gegeven moment de mens verleidt en daardoor pas ontwaakt de mens eigenlijk tot een kennen en een realisatie van zichzelf en zijn omgeving. Het betekent meteen een verdrijving uit een paradijs en het komen van de strijd op aarde, zeker, maar het is dan toch maar zo, mijn waarde vrienden, dat deze hele wereld niet zou bestaan als Eva die appel niet had aangenomen en gegeten, tenminste als het een appel was, want dan zouden ze geleefd hebben simpel en eenvoudig in hun paradijs, gewandeld hebben met God en de veelheid van de mensen zou zeer zeker niet ontstaan zijn.

Dus wij mogen eigenlijk met heel veel recht zeggen dat de wereld van nu een schepping is, niet in de eerste plaats misschien van Lucifer, omdat God het materiaal heeft geleverd, maar dan toch een herschepping van Lucifer. Het Lucifer-principe komt dus in de totale wereld tot uiting zodra er een differentiatie ontstaat tussen Licht en duister. Wanneer we dan verder gaan kijken in de andere legenden, dan valt het ons ook steeds weer op dat deze Lucifer sterk wordt gekoppeld aan de slang. Er bestaat zelfs één legende waarbij de slang uiteindelijk wordt genomen door één van de goden, hij hakt zijn kop en staart af en dan worden het er honderd. Ik vertel dat niet zomaar, want dat zit weer heel aardig in elkaar, wanneer u nu ook eens gaat kijken na de evolutieleer zoals bv. Darwin die ontwikkelt. Ik wil niet zeggen dat de man het helemaal bij het juiste eind heeft, maar dat kon niet. Maar één ding heeft hij toch juist begrepen, dat de vorm van het reptiel vóór de mens kwam. En als we dat nu weer eens een keer om gaan zetten in het Lucifer-principe, betekent dit dus dat de ervaring van de oudere vorm de evenwichtigheid van de nieuwe vorm verstoort, maar tevens een stimulans voor verdere ontwikkeling vormt. Het Lucifer-principe kan nooit vrede brengen, omdat het altijd betekent een scherpe differentiatie, een duidelijker stellen van het onderscheid "Licht en duister". Vandaar in de paradijsmythe de boom van kennis van goed en kwaad.

Nu ja, en dan zult uzelf daar de nodige conclusies wel uit kunnen trekken, want het hele spel van de mensheid op deze wereld, ja, van de bewuste schepping van de tijd van de Lemuren af, is eigenlijk niets anders dan een worsteling van de tweeledigheid in het eigen wezen, het duister dat in ons is en het Licht dat in ons is. Dus, om het uit te drukken in de termen van de engelen: Michaël en Gabriël aan de ene kant en Lucifer en Beëlzebub aan de andere, dat dragen we allemaal in ons mee, stof en geest. Wanneer Jezus nu komt dan is het wederom opvallend dat Hijzelf verklaart: Ik kom niet om u de vrede te brengen, maar het zwaard. Had Hij gezegd: "Ik breng u de vrede", dan hadden we kunnen geloven aan een Verlosser,

tenminste in de zin waarin men zo graag daaraan gelooft: iemand die het verschil wegneemt en nu plotseling daarvoor gelijke gelukzaligheid van allen produceert. Maar dat is niet zo. Wat doet Jezus? Jezus geeft het Licht van de Verlichte, geestelijk en stoffelijk verantwoorde leefwijze, Hij geeft Zijn leringen daarbij en bevestigt deze door het offer. Hij heeft dus het verschil "goed en kwaad" a.h.w. aan Zijn eigen Persoonlijkheid gedemonstreerd en zo scherp en zuiver gesteld als vóór Hem noch na Hem praktisch is gebeurd in deze vorm. Dat zou het voor ons dus aanvaardbaar maken om Jezus een Lucifer-figuur te noemen, maar helaas is aan dat Lucifer, Lichtdrager, de legende verbonden van een heerser van de duistere machten.

En nu was Jezus weliswaar Meester van de duistere machten, maar Hij was zeker zelf geen duistere macht. Dus, wanneer wij dat woord Lucifer gebruiken, dan moeten we dat wel degelijk en weloverwogen doen, met een geheel aparte betekenis gelegd in het "Lucifer", en niet de gewone bijbelse interpretatie van "vorst van de duisternis". Wat dat principe voor ons betekent in de geest en in de stof, ach, hoe meer wij de verschillen zien, hoe meer wij ons realiseren dat er altijd volledig gelijke tegendelen bestaan. Waar een goed bestaat, bestaat een kwaad dat het goed opheft en omgekeerd, waar een kwaad is, is een goed. Waar wij dit persoonlijk kunnen ervaren en dus een voortdurend keuze moeten doen, kiezen wij natuurlijk het goede, maar in het goede wat wij bereiken komen wij tot dezelfde begripsverruiming die mogelijk zou zijn in de richting van het kwade, met één verschil: het duister dooft alle Licht, de levende kracht in ons is Licht en de weg van het duister betekent dus ook een doven van eigen levende kracht, een wegvallen uit het bewustzijn en leven ervan. Daarom moeten we wel positief kiezen: de weg van het Licht. Maar was er geen Lucifer-gedachte hoe zouden wij weten wat goed en wat kwaad is, hoe zouden wij tot een oordeel komen?

De gave van het oordeel en daarmee gepaard natuurlijk die van vooroordeel, die in deze wereld vaak sterker dan die van het oordeel regeert, hebben wij uiteindelijk te danken aan deze macht, aan deze factor. Een splitsing van de wereld in twee delen maakt de ervaring mogelijk en de ervaring maakt het mogelijk tot een persoonlijk begrijpen, tot een persoonlijke wijsheid en dus ook tot een persoonlijk betekenis genoemd mag worden "Lucifer", want ook Hij was een Zoon van de Morgen, uit het Licht geboren, en ook Hij bracht de wereld een scherpere tekening van geschillen, een bewustwording en een realisatie, een bewustwording en realisatie die teruggaan tot een eenheid waarin de eenling geen verantwoording meer draagt.

Ik geloof dat ik hiermee al heel aardig uw probleem eigenlijk heb belicht. Maar vandaag de dag loopt u zoals reeds gezegd, met Beëlzebub en Lucifer aan de ene kant rond en aan de andere kant Michaël en Gabriël. U heeft eigenlijk niet alleen maar in uzelf het goed en het kwaad of het geweten, maar u heeft in uzelf gereproduceerd iets van de Hemelse Heirscharen en de Hemelse strijd van Licht en duister speelt zich in u ook af. Door u elke keer tot het Licht te bekennen, kunt u het duister niet verdrijven, het zal aanwezig blijven, maar door het Licht en duister t.o.v. elkaar groter te maken, maakt u de mogelijkheid groter dat uiteindelijk deze beide gezamenlijk het totaal van het zijn bedekken. En wanneer ze het totaal van het zijnde bedekt hebben, gezamenlijk dit dus volledig overkoepelen, dan kan het niet anders meer gaan of bij een verdergaande ontwikkeling moeten Licht en duister elkaar neutraliseren, overlaten in ons het enige punt in ons bewustzijn dat wij niet uit onszelf kunnen ontvangen en dat niet in ons begripsvermogen ligt: het Goddelijke. En dan geloof ik dat we dan zo'n beetje de wordingsgang volbracht hebben. Lucifer is de kracht geweest die deze wereld en deze mensheid, deze vorm van ontwikkeling mogelijk maakte. Of er andere vormen zouden zijn voortgevloeid hieruit, of beter gezegd uit een afwezig blijven van Lucifer en diens principe in de mensheid, en daarmee gepaard gaande begeerlijker ontwikkeling, kunnen wij moeilijk nagaan. We weten alleen hoe het is. We weten dat, zoals het nu is het Lucifer-principe, het principe van de Lichtdrager die ons de schaduwen en de duisternis leert kennen zowel als het goede, noodzakelijk is.

Nou, en dan hoop ik dat ik het nu wat uitgebreider heb gezegd dan de vorige maal de vragenbeantwoording heeft gedaan en dat u toch eventjes ook in uzelf voelt: ja, hier zijn waarden waar ik elke dag mee te maken heb, maar waar ik eigenlijk veel te weinig over heb nagedacht. En wanneer ik dit nu dus in u leg en u gaat er over nadenken, dan ben ik t.o.v. u wederom een deel van het Lucifer-principe, een lichtdrager, want ik heb u geleerd de dingen scherper te onderscheiden. Maar u bent het die bepaalt of dit ten kwade of ten goede zal zijn, zodat wij Lucifer niet mogen zien als degene die het kwaad aansticht, maar wel als degene die zowel het kwaad als het goed mogelijk maakt. Als er opmerkingen zijn, dan wil ik daar graag op in gaan.

Vraag: Ligt het ook niet heel veel aan onze onkunde dat, terwijl wij naar Gods Beeld en gelijkenis geschapen zijn en dus ook enige scheppingskracht in onze gedachten hebben, we deze gedachten dan ook verkeerd gebruiken?

Antwoord: Ja, maar dat brengt ons weer op een geheel andere basis, want dan komen we eigenlijk van Lucifer op de gedachtekracht. Maar het is een feit, we hebben de lichtdrager en de duisternis dus nodig om in onszelf te komen tot een realisatie van wat we doen. En dan kunnen we pas merken dat we die gedachtekracht verkeerd begrijpen. In zoverre geef ik u volledig gelijk, want als jullie nu komen en je zegt: "vertel wat over reïncarnatie", dan zeg ik toch: "ga maar naar de vragenrubriek". Nou, dan niet, vrienden. Dan zou ik zeggen: gaat u maar pauzeren.

Bedankt voor de aandacht en ik hoop dat u ook van het onderwerp hebt kunnen genieten, zoals ik dat zelf heb gedaan. Ik moet altijd een klein beetje met u rekening houden ook, weet u, want als ik iets zeg wat u niet bevalt, dan luistert u nog wel, maar als ik iets zeg wat u verveelt, dan zit u voor u heen te dromen en dan kan ik net zo goed zwijgen.

VRAGENRUBRIEK

"Vragenrubriek". Persoonlijke vragen zijn niet toegestaan. De rest is aan u. Vertel u maar wat u graag wilt vragen.

Vraag: Volgens mededeling van een intelligentie van 20 augustus bestaat er geen hel maar scheidt men zich die zelf. In de Bijbel echter wordt gesproken van een diepe duisternis, waarin de mensen, die niet naar Gods Woord hebben geleefd, zullen worden geworpen en wel bij de wederkomst en laatste oordeel van Christus. Er is dus wel een hel. Hoe rijmt men dit met genoemde mededeling?

2. Volgens dezelfde mededeling bestaat er geen werkelijke duivel maar kan de mens die zichzelf scheppen. Maar volgens de Bijbel wordt Christus driemaal door de duivel verzocht. Volgens dit boek bestaat de duivel dus wel. Hoe kan dat?

Antwoord: Met genoemde mededeling rijmt het zich als volgt. Dat de interpretatie, dat het laatste oordeel het einde van de schepping is, geheel komt voor rekening van de theologen en zeker niet voor rekening van Jezus of de rekening van het Oude Testament waarbij dan verder moet worden opgemerkt, dat alle Oud Testamentische verklaringen over hel en verdoemenis etc. uiteindelijk moeten worden geacht te zijn opgeheven, daar Jezus uitdrukkelijk verklaart dat Hij is het einde van het Oude en begin van het Nieuwe Verbond, zodat hier op zichzelf reeds duidelijk tot uiting moet komen dat er negens wordt gesproken over een eeuwige verdoemenis. Echter is aan te nemen dat wanneer de cyclus deze aarde is voltooid, zoals dat ook al bij enkele andere planeten is gebeurd, en het leven op een nieuwe planeet een bezielde en bewuste vorm krijgt, diegenen die in de buitenste duisternis waren, dus niet konden komen tot een aanvaarding van de Levensbron en het Licht - want deze duisternis moet niet worden gezien als een realiteit maar als een afzondering van het eigen-ik van het Goddelijke - dan zullen zij daarop wederom verder streven, totdat zij uiteindelijk het Licht vinden. Dit houdt dus in dat de hel als zodanig niet eeuwig is.

Zelfs verder, ik geloof niet dat er ergens vaststelbaar is uit de Bijbel dat de schepping eeuwig is, alleen God is Eeuwig. En wanneer alleen God Eeuwig is en wij de continuering van Zijn schepping niet als eeuwig kunnen aanzien, waar o.a. over het laatste oordeel wordt gesproken, dus een beëindiging van althans een deel van de schepping, meen ik daaruit te mogen concluderen, dat hemel noch hel eeuwig zijn en dat de eeuwige gelukzaligheid waarschijnlijk een foutieve interpretatie is. Ik meen te mogen blijven staan bij hetgeen verklaard werd van onze zijde door onze broeders op de volgende gronden: God is Algoed, God is Alom tegenwoordig, de buitenste duisternis nu is de afwezigheid van God, zij kan dus niet feitelijk bestaan, zij kan echter wel bestaan in het begripsvermogen van de mens zelf, die het Goddelijke verwerpt, zodat de uitwerping een symbool is, en degenen die zich baserend op de gelijkenissen van het Nieuwe Testament, in een woordelijke verklaring zich zouden willen richten tot mij en zeggen: "ja maar, vriend of broeder, hier staat toch uitdrukkelijk: zij worden uitgeworpen in de buitenste duisternis", zou ik willen raden om rekening te houden met het

feit dat de leerlingen aan Jezus vroegen: "waarom spreekt Gij tot het volk in gelijkenissen?" En daarmee werd aangetoond dat Jezus' wijze van spreken en Zijn voorstelling van feiten gebaseerd waren op het voorstellings- en begripsvermogen van het volk in Zijn tijd en Zijn werkelijke lering aan Zijn leerlingen werd medegedeeld, die echter, zover mij bekend, nergens werd vastgelegd. Is daar nog verder commentaar op?

Vraag: Ik wilde nog eens vragen: de hemel, dat is toch een toestand?

Antwoord: Inderdaad, evenzeer als de hel.

Vraag: Dus we gaan allemaal straks onze eigen hemeldeur in? Naast datgene wat wij geleerd hebben is dat ...

Antwoord: Of onze eigen hel, nietwaar? Dus, wij moeten dit zien als een persoonlijke bewust-zijnstoestand, waarbij wij als hemel moeten zien het benaderen van het Goddelijke dichter dan tot nog toe mogelijk was en als hel een ons verder verwijderden van het Goddelijke dan tot nog toe het geval was. In het ene geval krijgen wij dus een gelukstoestand, een toestand van Verlichting, grotere Kracht, grotere vermogens en daaruit ook weer de mogelijkheid tot verdere bewustwording. In het andere geval krijgen we een beperking van onze krachten en vermogens en daardoor de duisternis, de pijnlijke frustratie van niet kunnen volbrengen, kortom al datgene wat werkelijk hel is. Het vuur wat in de hel brandt bv. in veel voorstellingen - ik hoop dat u mij niet kwalijk neemt dat ik uitweid, ik zal toch proberen om alle vragen af te doen, hoor - dat is ook een symbool, want heeft u wel eens gesproken of horen spreken over de vlammen van de hartstocht? De vlammen van de hel zijn nu de vlammen van de harts-tochten die niet bevredigd kunnen worden, terwijl het wezen ze niet ter zijde wil stellen en om bevrediging vraagt. Daarin is het een vuur. Vandaar ook dat de voorstelling die o.a. in de R.K. Kerk voorkomt met een apart vagevuur, zou kunnen wijzen op een toestand waarbij weliswaar de dwang van de begeerten wordt ondergaan en van de hartstochten, maar het eigen Ik hoopt op bevrijding in plaats van dat ze de vervulling daarvan zichzelf als enig levens- en bestaansdoel stelt. Dan zouden we daar zelfs dat onderscheid dus op kunnen lossen.

Maar wanneer ik naar de hemel ga en u gaat naar de hemel, dan zullen we veel dingen met elkaar gemeen kunnen hebben en toch zullen bepaalde punten verschillen, omdat elk van ons God op een andere wijze in het Ik realiseert. Ik hoop dat ik daarmee duidelijk ben geweest.

Vraag: Dat vagevuur is toch gelijk te stellen met een louteringsvuur?

Antwoord: Inderdaad, en als we dus het vagevuur alleen als loutering stellen kan ik mij zelfs indenken, dat velen die hier op aarde leven, in werkelijkheid hun vagevuur doormaken.

Antwoord: Vraag 2. De duivel is evenals het Koninkrijk Gods in u en wanneer u zich de moeite getroost om de drie verleidingen na te gaan die deze duivel Jezus voorstelt, dan mogen wij hieruit concluderen, dat deze verleidingen de normale verleidingen zijn van de zinnen. "Maak brood uit de stenen, want Gij zijt hongerig". Het uitspelen van de lichamelijke behoeften en tendensen tegenover de geestelijke, die in onthouding de bewustwording van het Goddelijke zoekt te bevestigen. "Ik stel u op de tinnen des tempels. Werpt u naar beneden en de engelen zullen u vangen." Ik ben zo groot, ik kan dat wel doen, een poging om in het spectaculaire vertoon te verkeren de innerlijke bewustwording, waarbij een beroep wordt gedaan dus op de hoogmoed van de mens en diens behoefte om anderen te imponeren. De derde verzoeking: "Val neer en aanbid mij en zo zal ik u dit alles geven". Kan dat niet worden geïnterpreteerd: "Kom tegemoet aan je lichamelijke impulsen en behoeften en je zult door je geestelijke vermogens als Meester de wereld onder je zien liggen"?

Ik geloof dus dat deze lijfelijke en deze baarlijke (zich in zijn ware gestalte tonende; Red.) duivel hier toch wel ietwat verkeerd wordt geïnterpreteerd. Ik zou verder in aanmerking genomen willen hebben, dat Jezus zelf deze bekoring niet verhaalt, maar dat zij verhaald wordt door de Evangelisten, zodat we hier moeten rekenen met een inspiratieve - ten hoogste - mededeling, waarbij we, bekend met het inspiratieve werk, meen ik, toch weten dat in een dergelijk geval het eigen bewustzijn plus het onderbewustzijn voor de beeldende uitdrukking van de ontvangen gedachte zeer sterk beïnvloedend is. Zelfs op deze basis kan men de verschillen in karakters tussen de Evange-listen vaststellen. Dit is zuiver en psychologisch verantwoord, aangenomen dat zij precies dezelfde inspiratie hadden. En als dit inderdaad een goddelijke inspiratie is - ik laat dit verder in het midden - kan er slechts één waarheid en dus slechts één inspiratie zijn, die echter door een viertal personen die, uitverkozen uit een grote hoeveelheid geïnspireerden waarschijnlijk, door kerkelijke instanties, komen tot dé waarheid,

de interpretatie zoals zij dit aanvaarden. Ik zou er verder op willen wijzen dat al datgene wat aan de duivel wordt toegeschreven uiteindelijk de zwakte in de mens is, dat de mens door zijn zwakheden inderdaad aan slechte, d.w.z. naar de materie en het materiële en uiteindelijk naar de vernietiging strevende machten, onderdanig kan worden, maar dat er geen enkele kracht is die u kan verleiden, bekoren of verzoeken, zonder dat uw eigen wezen meewerkt. Echter de grote verleider is toch m.i. identiek met de duivel te achten. De grote verleider is de mens zelf.

Vraag: Maar die boze machten in de lucht die ons dan beheersen kunnen, die staan toch gelijk met die z.g. duivel?

Antwoord: Nee, want de duivel is één persoonlijkheid, terwijl deze machten een veelheid van persoonlijkheden zijn die elk in zich bepaalde ervaringen hebben opgedaan en bepaalde begeerten hebben, geen gezamenlijke leiding kennen maar elk voor zich het persoonlijk wezen trachten te bevredigen. En als we dan gaan zeggen: "duivel", dan mogen we ten hoogste zeggen dat de duivel is een samengesteld wezen, gecomponeerd uit het totaal van de slechte tendensen die in de schepping bestaan en aanwezig zijn. Maar we mogen m.i. deze duivel nooit als een aparte en zelfstandige persoon interpreteren.

Vraag: Bidden voor een zieke, dacht ik, geeft die zieke kracht. Maar alles gaat zoals het gaan moet, dus ook het verloop van de ziekte. Kan men dan beter toch maar niet bidden voor hem? Hoe is uw gedachte hierover?

Antwoord: Nou, ik vind het in het begin al tamelijk dwaas gesteld. Ja, geen kritiek op de vraag maar de gedachtegang die er achter schuilt. Wanneer ik bid voor een zieke en het helpt hem niet, dan heb ik in ieder geval toch nog mijn gedachten aan die zieke geschonken, terwijl ik met het bidden na te laten, zeer zeker ook deze gedachte op zichzelf nalaat. Want het is met de mens en met een heel groot deel van de geest zo, dat uiteindelijk elke welwillendheid tegenover een persoon uitgestraald, de gebedsvorm verkrijgt die in woorden of in daden wordt uitgedrukt. Men stelt dus de verbetering niet onmiddellijk als de relatie tot zichzelf, maar als een relatie van het "ik" met een Hogere Macht, waardoor de vervulling mogelijk wordt.

Wij zien dit zowel voor handelingen die men zelf verricht en daden die men zelf verricht, als voor woorden die gesproken worden of zelfs woorden die door anderen gesproken worden en door het "ik" wordt meebeleefd. Op deze basis alleen reeds acht ik psychologisch het gebed een noodzaak. En nu verder: Wanneer ik bid dan richt ik mijn gedachten tot het Hoogste wat ik mij kan voorstellen en ik probeer in een volledige uitdrukking van mijn wezen dat te bereiken, ik streef dus een harmonie aan met een Hogere Wereld, een Hoger Bewustzijn. Zelfs wanneer die wereld waartoe ik doordring misschien niet de uitgesproken goddelijke (Wereld) zou zijn, maar slechts de wereld evenals de onze uit God bestaat en blijft bestaan, dan hebben wij hiermee toch onszelf ons bewustzijn verhoogd en ons daarmee in relatie gesteld met Krachten die een zuiverder inzicht en een zuiverder vermogen hebben dan wijzelf, zodat daardoor hulp kan worden geboden. Ik acht dus ook het gebed zeer gewichtig, onverschillig hoe het wordt uitgesproken. Ik zou de voorkeur willen geven echter aan een gebed waarin de formule wordt vervangen door de uitstorting van eigen gevoelens en gedachten. Ik hoop dat de vraag voldoende beantwoord is.

Reactie: Dank u vriend.

Vraag: Wilt u een verklaring geven van het gezegde van Jezus tegen Martha: "Maria heeft het beste deel gekozen"? Wij zouden ons allemaal liever aan de voeten van Jezus gezet hebben en naar Hem geluisterd hebben, ook Martha, maar zij voelde zich verplicht om Jezus te verzorgen, zoals wij ook onze stoffelijke taak te vervullen hebben.

Antwoord: Waaruit dus alweer te concluderen valt, dat de stoffelijke waarderingen en impulsen geestelijk van geen belang zijn, tenzij zij bevorderen de geestelijke ontwikkeling, waarbij zeer zeker Maria die aan de voeten van Jezus zat, en daarmee dus deelde Zijn woorden, Zijn uitstraling, Zijn gedachte, nader kon komen tot de Eeuwige Kracht die in Jezus schuil ging, verborgen was, dan Martha met al haar goede bedoelingen en zorgen. Ik voor mij acht dus Maria inderdaad degene die het beste deel gekozen heeft. En, zo zou ik dat willen zeggen, geldt het voor ieder mens, die de stoffelijke bereiking achter weet te stellen bij de geestelijke bereiking zolang hij daardoor anderen geen schade toebrengt, geestelijk als lichamelijk.

Reactie: Dank u zeer vriend.

Vraag: Het overkomt me herhaaldelijk, dat bij het horen van een heldere uiteenzetting van iemands standpunt, dit zo'n indruk op me maakt, dat ik het er geheel mee eens

ben. Hoor ik dan kort daarna een tegengestelde mening duidelijk uiteenzetten, dan ben ik het ook daar weer mee eens. Het gevolg is, dat ik ga betwijfelen, of ik wel tot een eigen mening in staat ben. Het lijkt veel op een windhaan. Hoe kom ik van deze hinderlijkheid af? (Gelach).

Antwoord: Het interesseert me zeer te zien dat zoveel lieden die aan de gelijke kwaal lijden, hier in een daverend gelach uitbarsten. De mensen zijn veelal een beetje windhanen en wel om de doodeenvoudige reden, dat ze de rede, dus het volgen van een verstandelijk argument stellen boven het intuïtief aanvoelen van de waarden en daarbij veelal overgaan tot het vereenzelvigen van een bepaalde dialectische (tweezijdige; Red) voorstelling met de persoon die haar brengt, zodat de zaak zelf buiten beschouwing blijft en slechts het redelijk overtuigend element daarin tot uitdrukking komt, plus het al of niet aanvaardbaar kunnen zijn van de persoon die haar brengt. In dit geval heeft u zich dus volledig losgemaakt van uw eigen geestelijk weten en kennen, en zult u redelijk inderdaad als een weerhaan heen en weer geslingerd worden en voortdurend ook blijven. Dan blijft u voortdurend draaien, want de wereld van de woorden en redenen is een dolhuis (gekkenhuis; Red.) waarin het mogelijk is, zwart wit en wit zwart te maken, eerlijkheid tot schande en oneerlijkheid tot een deugd, kortom waarin men alle waarden kan verdraaien, via de weg van de rede en van de interpretatie, vooral wanneer men vooropstelt een bepaald axioma (onbewezen stelling; Red.) vanwaar men uitgaat. Wanneer echter de vraagsteller zich de moeite wil getroosten om voor zichzelf te vragen: "wat vind ik goed" en deze stelling van wat in zijn eigenlijke persoonlijkheid leeft, dan te stellen wat anderen hem zeggen, dan zal hij tot de ontdekking komen: hier zijn inderdaad zeer veel factoren die mij aanspreken, elk van de sprekers heeft gelijk, maar slechts ten dele. Ik geloof dat men op een dergelijke wijze door zichzelf dus te scholen om vanuit eigen standpunt te benaderen en dan het volledig voor en tegen te bezien, de weerhaankwaliteit inderdaad kwijt kan raken. Ik zou daar verder nog bij kunnen opmerken dat zeer veel mensen zich hun weerhaankwaliteiten niet bewust zijn, omdat een groot gedeelte van de moderne handel, zowel als de moderne economie en politiek, juist op de weerhaankwaliteiten van de mens gebouwd zijn.

Reactie: Ik dank u zeer.

Vraag: Hoe kan men angst voor lichamelijke pijn overwinnen?

Antwoord: Dit is zeer moeilijk, want angst voor lichamelijke pijn is iets wat ingeschakeld is in de persoonlijkheid zelf en niet van geestelijke oorsprong. Er zijn mensen die sommige dingen absoluut kunnen verdragen, die voor een ander niet draagbaar zijn, maar die terugschrikken voor de prik van een enkele speld. Hier blijkt dan dat de psychische reactie belangrijker is dan het pijngevoel dat zelf wordt ervaren. Hieruit kunnen wij de conclusie trekken dat een te groot pijngevoel alleen door verdoving uiteindelijk te verdrijven is en de zekerheid van deze verdoving de psychische zekerheid kan geven, waardoor een schijnbare angstloosheid ten opzichte van pijn ontstaat. De enige wijze om dit als geheel te overwinnen is: te leren in een lichamen evenwicht, door geestelijk evenwicht geschapen, te leven. Dan zullen dergelijke verschijnselen, die mede veroorzaakt worden dus door uw lichamelijke toestand, langzaam maar zeker verdwijnen. Maar wanneer u tracht om dergelijke dingen te forceren, en vooral daar te forceren waar het eigenlijk niet nodig is, zult uzelf aan de groei van deze tendensen meewerken. Ik hoop dat het antwoord u duidelijk genoeg is.

Reactie: Ja, dank u wel.

Vraag: Als men nerveuze, overgevoelige mensen ontziet, worden ze steeds meer kwetsbaar. Zegt men hun de waarheid, dan vergaat de wereld en verliest men hun genegenheid. Wat acht u de beste houding tegenover hen?

Antwoord: Wilt u het vanuit uw eigen standpunt bezien, dan is het waarschijnlijk het verstandigste om ze altijd maar gelijk te geven, dan heeft u geen last. Wilt u het bezien vanuit het standpunt: "wat is voor de mens en voor de wereld beter", dan zal men het verlies dat veelal dan slechts tijdelijk zal zijn, moeten kunnen dragen omwille van de waarheid en de verbetering die men daardoor in de persoon zelf schept. Ik geloof niet dat er iets aan toe te voegen is.

Vraag: Een vraag naar aanleiding van het deze week waargenomen lichtverschijnsel in een bedstee van een Drentse woning.

Antwoord: Dat is niet juist. Daar is waargenomen een uitstraling in een veld zich voordoende als lichtverschijnselen in bandvorm die, wanneer gebroken, tijdelijk als kleine ontvankelijke

lichamen bestaan, echter zich op den duur in een gebroken veld toch weer tot eenheid vormen en daarbij dan, in beweging, trachten tot een herstablisatie van onderlinge toestand te komen. Is het juist uitgedrukt, ja? Dat verschijnsel is te danken allereerst aan de plaats en de sfeer van een zeer besloten ruimte, waaronder zich enkele dingen bevinden die, laten wij zeggen, het daglicht beter niet kunnen zien, waardoor deze uitstraling dus vormend wordt. En zodra iemand aanwezig is die enigszins mediamieke kwaliteiten heeft, zal worden verwerkelijkt in een voor ieder beschouwelijke en tastbare vorm.

Reactie: Dank u wel.

Vraag: Bestaan er heden op aarde nog nakomelingen van de 10 stammen Israëls? Zo ja, onder welke volkeren leven zij dan nu?

Antwoord: Zij leven praktisch onder alle volkeren en wij treffen delen van de zogenaamde stammen - in werkelijkheid dus de volkeren die de wet van de Thora aanvaard hadden, dat is heel wat anders dan het Joodse volk als zodanig - praktisch overal. Ze leven in Turkije, Armenië, Griekenland, enkelen in Frankrijk, verder vinden we ze ook in Zwitserland, Duitsland, Nederland, in Engeland, in de Ver. Staten, ofschoon daar weinig onvermengd bloed (aanwezig is). Wij vinden er delen van in Rusland en enkele daarvan ook in Zuidelijk India. Ze zijn n.l. inderdaad verstrooid en niet, zoals men foutief aanneemt, als eenheid verhuisd naar een ander land. Wanneer men daarover spreekt verwacht men over het algemeen de z.g. verloren stammen Israëls met de trek in meerdere lagen als het ware van de Kelten. Voldoende?

Vraag: Indien iemand van zichzelf meent, dat hem mediamieke gaven zijn toebedeeld, mag en kan hij deze dan ontwikkelen, teneinde zich op dat terrein verdienstelijk te maken, of moet hij rustig afwachten wat er verder gaat gebeuren?

Antwoord: Het is over het algemeen nodig dat aanwezige kwaliteiten inderdaad door ontwikkeling gebracht worden op een acceptabel en aanvaardbaar peil. Ik zou dus een ontwikkeling, een studie als het ware, hierin nooit en te nimmer kunnen afwijzen. Echter moet men rekening houden met het volgende, deze oefeningen beginnende: In de eerste plaats, men experimenteert nooit en te nimmer alleen, daar men niet weet welke krachten zich uiteindelijk rond u bevinden. Men zuivert zich zo mogelijk voor het beginnen lichamelijk en geestelijk, lichamelijk door wassing en geestelijk door gebed of meditatie. Men zal dan verder het beste doen de pogingen tot trance of tot mediamieke recitativiteit (receptiviteit, ontvankelijkheid? Red.) in het bijzijn van anderen, vertrouwde personen, te doen plaatsvinden, waarbij tenminste één hunner, een door u vertrouwd en in zichzelf krachtig magnetiseur dient te zijn. Alle baatzuchtige en zelfzuchtige gedachten moeten worden uitgeschakeld en in onzelfzuchtigheid moet de ontwikkeling plaatsvinden. Dan slechts kan worden gerekend met het verwerven van geïnteresseerde krachten in onze wereld, die dan als z.g. controle, dus afschermers en geleiders gedurende de trancetoestand en soms ook daarbuiten op kunnen treden. Ik hoop dat het voldoende is.

Vraag: Met welk doel maken overgeganen, die nog niet zo ver gevorderd zijn als u en uw vrienden, gebruik van de aanwezige krachten tijdens een seance? Ik maakte eens mee dat een door de strop omgekomen mens zich trachtte meester te maken van het medium en een psychometrist.

Antwoord: Nou, dat is heel eenvoudig. Wanneer je natuurlijk in het duister verkeert, dan ben je ongeveer in dezelfde positie als een hond die op een stormachtige, regenachtige avond buiten loopt, en waar hij licht ziet schijnen daar wil hij graag naar binnen om gezelligheid te hebben. Maar nu kan het zijn dat die mensen hem bovendien herinneren aan degenen die oorzaak waren dat hij in deze toestand kwam en zal trachten hen te bijten. Dus dat is een veel voorkomend verschijnsel, waarbij men dan ook inderdaad moet hopen dat geestelijke Krachten in staat zijn om dergelijke factoren af te sluiten en af te weren. Verder komen sommigen door omdat zij hopen stoffelijke genietingen door middel van het medium opnieuw mee te kunnen maken. Zij zouden dus zuiver contact door het medium willen herstellen en dit kan zich dan uiten in een neiging tot drinken, tot roken, alleen tot spreken misschien en nog zeer veel andere uitingen die de mens nu eenmaal in het begeerteleven eigen zijn.

Daarnaast kennen we degenen die, overtuigd zijnde van hun rechtvaardigheid en waarheid niet in staat zijnde daarvoor een auditorium of gehoor te vinden, in eigen omgeving trachten door middel van het medium een groep van bewonderaars te trekken, die hun dan een persoonlijke zekerheid geven en een gevoel van belangrijkheid. Hier probeert men dus dan het minderwaardigheidscomplex als het ware weg te praten. Dan zijn er verder nog krachten die

van een medium gebruik maken, om door middel van het medium, een deel van de levenskracht van medium en aanwezigen te onttrekken en hiermede een uitingsmogelijkheid te verkrijgen in uw eigen stoffelijke sfeer, daar zij dan meestal ook, gedreven door het begeerteleven, bepaalde handelingen wensen te verrichten. Ik hoop dat het voldoende is.

Vraag: Een zeer uitvoerig schrijven, hetwelk wij helaas met het oog op de ruimte niet in zijn geheel op kunnen nemen, handelt over een geval van loopstoornissen van een 13 jarige jongen, waardoor hij in hurkende houding stond en liep. Geneeskundigen konden geen afwijking constateren. De magnetiseur had de jongen in korte tijd genezen. Het merkwaardige was dat bij de moeder die niet behandeld werd en een gelijksoortige aandoening had, ook verbeteringen intraden. Gevraagd wordt hoe dit mogelijk is en wordt om een bevredigend antwoord verzocht.

Antwoord: Ja, "bevredigend" dat is natuurlijk een kwestie daar kan ik eigenlijk geen belofte geven, dat zult u zelf uit moeten maken, maar ik kan u wel vertellen wat hier waarschijnlijk is gebeurd. De jongen in kwestie heeft waarschijnlijk binnen dit gezin enkele psychische problemen gekregen, waardoor een zekere weerzin tegen het leven ontstond, dit werd niet absoluut geuit. Nu werd in de prenatale periode, door de moeder, die reeds één gebrek had en wel speciaal ook dus aan de voeten, dus loopstoornis ook, zij het in andere vorm, dit als een onbewust patroon reeds in het kind gelegd, zodat de automatische reactie van het kind op onaanvaardbare complexen en problemen in zijn leventje was, een loopstoornis die in dit geval van zuiver typische aard was. Echter het ingrijpen van de magnetiseur, die schenkende zenuwkracht of levenskracht, zoals je het wilt noemen, plus verzekerdheid, een vertrouwen wist te scheppen bij het kind, kreeg hij hierdoor een verbetering van deze psychische oorzaken. De moeder echter heeft gedurende haar hele leven waarschijnlijk onder een dergelijke psychische stoornis geleden, die een genezing, of althans verbetering van de bestaande toestand stoffelijk en reëel zeer sterk verhinderde.

De verbetering van het kind deed de hoop rijzen in de moeder en het van het kind uitstralend welbehagen en vertrouwen werd door de moeder overgenomen. Hierdoor kreeg de moeder de zekerheid dat het eigenlijk toch niet zo erg zou zijn. De verzekerdheid leidde nu tot het construeren, constructief ingrijpen van de lichaamscellen. In hoeverre er bovendien nog sprake is van krachtoverdracht door middel van het kind, kan ik helaas niet nagaan zonder een zeer bijzonder geval te onderzoeken maar ik kan wel zeggen dat dit als mogelijkheid blijft bestaan. In feite is het dus de psychische verzekering van de mogelijkheid tot beter worden, die voor de moeder reeds een begin van een genezingsproces betekende. Een nader onderzoek van haar toestand zal waarschijnlijk uitwijzen dat de eenmaal veroorzaakte schade niet volledig en normaal werd hersteld, maar wel dat provisorische voorzieningen door het lichaam getroffen, een zodanige verandering van toestand hebben veroorzaakt, dat nu van een bijna normaal lidmaat van het lichaam kan worden gesproken. Indien dit niet in overeenstemming is met uw ervaring, dan kunt u het verder toelichten.

Reactie: Kunt u deze stelling aanvaarden? Verondersteld dat wij het genezingsvermogen stellen op 100 en dat het kind zelf 80 heeft en dat de magnetiseur 50 bijbrengt, dan heeft u een surplus van 30 en dat het die 30% surplus bewust of onbewust op zijn moeder overbrengt, waardoor ze beiden genezen.

Antwoord: Ja, de moeder kan hierdoor niet genezen, dat is nu juist de moeilijkheid, zij kan wel deze levenskracht aanvaarden en daardoor haar eigen welbevinden komen tot een gezondere psychische toestand, maar het genezingsproces op zichzelf ligt altijd binnen de mens, eigenaardig genoeg zelfs bij de meeste doktoren. Een kleine vriend van ons heeft een gedichtje gemaakt hierover, waarin hij tot uitdrukking brengt dat het veelal niet het recept is in de eerste plaats, maar wel het optreden van de dokter dat de genezing en het welbevinden van de patiënt in de hand werkt. En ik meen dat we hier dan met ongeveer hetzelfde te doen hebben. Zo reeds opgemerkt, is de krachtoverdracht door middel van het kind mogelijk, maar zij is niet vaststelbaar zonder een speciaal geval te onderzoeken. Als mogelijkheid wil ik het zeer zeker open laten staan.

Vraag: (Vraag niet te verstaan).

Antwoord: Ja, zeer waarschijnlijk.

Reactie: Dank u wel.

Spreeker: Tot uw dienst.

Reactie: Leiding. Vriend, ik ben door mijn grote collectie vragen heen, we vonden het zeer interessant.

Spreker: Ja, en wij zijn bijna door de tijd heen, maar we hebben nog wel even de gelegenheid als er nog een vraag in de zaal is, om die kort te beantwoorden. Liefhebbers komen maar naar voren, anders gaan we "Het Schone Woord" het woord geven.

Reactie: Leiding. Ik geloof dat we schoon aan ons eind zijn met de vragen.

Spreker: Uitstekend, dan kan niemand zeggen dat hij ontevreden is en dat een vraag onbeantwoord bleef. Dat is altijd erg prettig. Ik dank u dan hierbij voor uw aandacht voor de gestelde vragen en draag het woord over aan de laatste spreker van deze bijeenkomst. Goedenavond.

HET SCHONE WOORD

Goedenavond vrienden.

Wij zullen besluiten met de rubriek "Het Schone Woord" te baseren deze keer niet op de gebruikelijke vorm, zoals u reeds lange tijd van ons kent, de poëtische, maar op een meditatieve vorm. Wij hopen deze vorm meermalen te kunnen gebruiken, doch zullen uw reactie hierop eerst moeten onderzoeken. De meditatieve vorm biedt meer gelegenheid tot diepte en kan, indien u meewerkt, dezelfde magische kracht en werking in zich dragen. Voor deze meditatie zou ik graag ten hoogste 3 onderwerpen, die ook complex, dus samengesteld mogen zijn, samenvatten in een eindbeschouwing.

Reactie: Inspiratie - Nevelland - Liefde.

Spreker: Ik heb hier gehoord: inspiratie – nevelland en liefde en ik wil dan baseren mijn hele meditatie op het begrip "inspiratie", daarbij de beide andere begrippen dan secundair mee verwerkend. We hopen dat u dit goed zult keuren.

Wanneer in de beslotenheid van het stille denken, de mens een ogenblik zichzelf verliest en vlammen in zichzelf voelt die nieuw bewustzijn schenken, dan hebben wij een inspiratie, een inzicht in het bestaan dat, brekend door alle bewustzijnslagen, iets van het Goddelijke, althans iets van het Hogere in de mens, tot uiting brengt.

Wanneer de mens nu gaat door de wereld, dan is hij zich vaak niet bewust dat hij geestelijk reeds in een nevelland vertoeft, want de aspecten van de schepping zijn voor zijn wezen verduisterd. En ach, hoe bitter is het ons vaak wanneer de problemen rond ons blijven staan op nevelwolken en wij ons niet kunnen realiseren welke weg we in moeten slaan.

Op zo'n moment kan nu de inspiratie komen en in een ogenblik van verlichtheid ons helpen een verdere weg te bepalen, een nieuw en beter doel te stellen en te bereiken. Wat kan de inspiratie anders zijn dan een liefdedaad van (een) Hoger Wezen? Want de Goddelijke Inspiratie, werkend door vele kanalen en entiteiten, tracht elk mens opnieuw en elke geest opnieuw te doen uitgaan tot in de Lichte Sferen, waarin men langzaam vindt het bewustzijn en de kracht om God te aanschouwen in Zijn volle Heerlijkheid en Hem te begrijpen in Zijn grote Wijsheid en Volheid van Zijn. Deze Liefde, zich uitend door vele Krachten, brengt ons dan dit moment van Licht. Wij zijn zo vaak in nevelen geboeid (gehuld?), wij zijn zo vaak geketend, en rukkend aan de ketenen van onbegrip, van onvermogen, weigeren wij om te zien naar de korte flits van Klarheid en Duidelijkheid die ons toch geschonken wordt, opdat wij vrij kunnen zijn en onze weg vinden.

Zo, mijn vrienden, gaat menigeen, ondanks de Goddelijke Liefde, ondanks de inspiratieve Kracht, voortdurend werkzaam in zijn geest, teloor en blijft gebonden in het land van de nevelen, wanneer hij de stof verlaat, wanneer hij in de sferen leven moet. Geketend en gebonden in een nauw besef, in een worsteling tegen dingen die misschien niet eens bestaan, want uit waan scheppen wij onze wereld, wij geven er waarde aan, niet de werkelijkheid.

Uit ons denken, uit ons wezen wordt geboren de wijze waarop we de wereld zien, dus ook het probleem dat ons ketent, het probleem dat ons zo vasthoudt in de bedompte geborgenheid van een stofbestaan, in het angstig weerstreven van alle Licht en duister. Dat is vaak het

product van onze eigen voorstelling, waarin ons eigen wezen te groot wordt geacht om onder te gaan in de Liefdevolle, Lichtende Zee, die is het Goddelijk Zijn en het Eeuwige Bewustzijn tevens. Daarom mogen wij de inspiratie nooit verwaarlozen, wij mogen niet zeggen "wij weten de weg", wij mogen zelfs niet zeggen "de weg is ons getoond onfeilbaar en waar", want de weg die ons getoond is, hebben we gehoord, hebben we gelezen. Die weg die leeft niet in ons, die wordt door ons geïnterpreteerd, dat is iets wat wij opbouwen uit de gegevens die anderen ons schenken. En juist hier kan soms één moment van dit Goddelijk-Liefdelicht ons tonen hoe we ons vergist hebben in de wegen die wij zijn gegaan. Juist hier kan vaak de Kracht ons tonen: dit is te bereiken en snel te bereiken, wij zijn niet gebonden aan het kleine, aan het nietige, want in ons leeft een Goddelijke Wereld en een Goddelijke Kracht die schoonheid betekent, bewustwording, inzicht in het grootste wat er bestaat: God. Wanneer zo'n flits komt, ach, hoe sterk zijn we dan misschien in een moment, wij denken ons plotseling helden en willen uitrukken om de draak van onverstand de koppen af te slaan, maar in het gevecht met de hydra, gevecht met de draak, verliezen we zo snel de moed. We begrijpen niet dat we een moment in de inspiratie werden opgeheven boven ons eigen wezen en kennen en vermogen, opdat we zouden weten wat het doel is, en dat het onze taak is om te strijden tot we zelf dit punt bereiken.

Inspiratie leidt ons, maar zij dwingt ons niet. Inspiratie geeft ons inzicht, maar de krachten zullen wij ons zelf moeten verwerven. En wanneer in ons de wil is tot bereiking en bewustwording, dan is daar de Goddelijke Liefde die ons niet onervuld laat één enkele bede of één enkele wens, zodra zij komt uit het diepst van ons wezen en ons richt naar de grenzen van alle beperkte zijn, waar wij, uit het neveland tredend, God vinden en in Hem geborgen zijn voor alle tijd. Ook in uw leven, zoals in ons aller leven, komt soms en onverwacht het Licht van deze inspiratie, het Licht van deze Waarheid die boven je wezen ligt en niet uit jezelf geboren is. Wanneer we dat verwerven, vrienden, praat er niet over met anderen, je moet het Heiligste niet werpen voor degenen die het niet beseffen, als een parel voor de zwijnen. Behoed het diep in jezelf, maar leef ernaar en put uit de herinnering kracht, want dit wat u gegeven wordt is een waarheid die eerst later de uwe kan zijn.

Moge het ons allen gegeven zijn, de ons gegeven Liefdevonk, te bewaren en te behoeden, haar niet vernietigend, in stilte wachtend tot eens de Goddelijke Kracht ons binnenleidt daar waar alles is, het Liefdelicht van de Schepper.

Ik dank u voor uw aandacht. Goedenavond.